

BARBAROS ALTUĞ

biz burada iyiyiz

roman

üç yetim çocuk

Burada kar yağıyor, geldiğimizden beri durmadan. Buraya ne zaman geldiğimizi ara sıra unutuyorum. Çünkü hep burada yaşıyormuşuz gibi geliyor bazen. Burada doğmuşuz, birbirimizi doğduğumuz an, gözlerimizi açar açmaz tanımışız, bu avlusuna hep kar yağan, sarı boyalı binanın, büyük pencerelerinden buzlu ışıklar süzülen odalarında kimse bizi görmenden büyümüşüz, konuştuğumuz bu tuhaf dili biz, kendi kendimize bulmuşuz gibi geliyor. Şehir uyurken, her taraf sessiz ve zaman sadece bana aitken, kimseyi uyandırmamak için ayaklarımı yerdeki ahşap döşemenin artık ezberlediğim, o gıcırdamayan noktalarına basıp gittiğim mutfaktaki masadan hiç kalkmadan, üstü bembeyaz karla örtülü ağaçlara bakarak kahvemi içerken, “Evet,” diyorum, “biz aslında buraya aitiz.” Hem buraya hem de birbirimize. Sonra aşağıda karların arasında yatan bir gölge görür gibi oluyorum bazen. Üstü karla örtülü bir gövde, çoktan beri, biz buraya geldiğimiz andan beri orada duran ve yavaş yavaş kaybolan bir karaltı, çürümeye bıraktığımız bir ceset, birbirimize unutturmaya çalıştığımız bir acı, görünce gözlerimizi kaçırdığımız eski bir sevgili. Bunların hepsi var o avluda çünkü o avlu yeni hayatımıza girdiğimiz ilk kapı, taşıyamayacağımız her şeyi o avludan bu

hayata girerken arkamızda bıraktık. O zaman neden geldiğimizi hatırlıyorum bu şehre. Ama ne zaman?

Sahi biz üçümüz; Yasemin, Ali ve ben –kendini artık sadece buraya, bu soğuk ve sessiz kente, bu camlarına ışık vuran sarı binanın üçüncü katındaki loş eve ait hissedilen Eren– üç yetim çocuk gibi birbirine sığınıp arkamızda bıraktıklarımıza bakmadan, yeniden ama bu sefer istediğimiz gibi yaşamak için hep kar yağın Berlin'e ne zaman geldik?

mutluluk ihtimali

Geldiğimizden beri bizden erken uyanıyor Eren. Bazen sabaha kadar konuşmadan, sadece açık olan televizyonda dönen bir şeylere bakarak oturduğumuz ya da Berghain'de her şeyi unutarak dans ettiğimiz oluyor. Ama kaçta yatağa girersek girelim, uyandığımızda sanki içinde hep aynı zamana kurulu, eski bir çalar saat varmış gibi bizden önce uyanmış, kahvesini içmiş, mutfaktaki masada ya da dışarı bakan ya da bir şeyler okuyan Eren'i buluyoruz. Sabahları yazmıyor, sadece gece. Odasının camından gelen ışıktan anlıyorum, yoksa bana bir şey söylediği yok. Ama yazmadan duramayacağını biliyorum. Bu onun kendini iyileştirme yolu. Hepimiz başka şekilde iyileştiriyoruz kendimizi. Ben film seyrediyorum. Neredeyse her gün, kafedeki işim bitince bir sinemaya giriyorum. O salondaki karanlık, filmin başlama ânı, sonra iki saat kesintisiz bir unutmaya hâli.

O iki saatte İstanbul'dan her gün arayan, hiç yakınmasa, beni anlamaya çalışsa da içindeki bütün kırıklığı kendinden ayrı bir hayvan gibi taşıyan ve o kırıklığı kulağımdan giren fısıltılarla yavaşça içime yerleştiren sesiyle annem yok.

Park yok, orada geçirdiğimiz günler yok, parka gelen çocuklar, onlarla sahnelediğim oyun, şarkı söyleyip çadırlarda

sabahladığımız geceler, uyandıığımızda Eren'in yazdıklarını bize okuduğu güneşli sabahlar yok; Deniz'in annesinden getirdiği yemekler, annelerimizin bizi koruduğu günler, onların bile bizi koruyamadığı günler... Hiçbiri yok. Sadece o iki saat var; baktığım perdede başka insanlar var; onların hayatı, onların mutluluğu ya da mutsuzluğu, hiç bilmediğim hayatların var olma ihtimali var. Sinema bana hatırlatıyor da buraya gelme sebebimizi, burada kalma sebebimizi. Eğer sinemaya gitmezsem arada boğulacak gibi oluyorum; sonra, o iki saatten sonra, neden buraya geldiğimizi hatırlıyorum tekrar: Evet, biz buraya aylar önce kaybettiğimiz bir ihtimal için, mutlu olabilme ihtimalimiz için geldik. En azından bu ihtimalin burada olduğunu umduğumuz için. Sinemadan çıkıp ayağımın altında gıcırdayan karları ezerek eve yürürken bu ihtimal bile beni mutlu ediyor. Sinema beni iyileştiriyor.